

РЕШЕНИЕ

№ 1913

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 25.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2512** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. С. Г., срещу Решение № 2153-21-24 от 05.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ.

С жалбата се иска отмяна на решението, тъй като е незаконосъобразно и необосновано, поради нарушение на материалните разпоредби и административно-производствените правила. Твърди се, че разпореждането е неправилно поради изтеклата абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения стаж от жалбоподателя, както и че не е доказано, че издадените от ЖПЗ и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите били официални и се ползвали със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямали пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и бил нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законната презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство е бил нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и иска отмяна на обжалваното решение.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния представител юрисконсулт П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че С. С. Г. е поискала отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване (ИОЗ) със заявление № 14000560/28.04.2006 г., изготвено от длъжностно лице в поделение 48960. Видно от същото е, че е запозната с документите, описани на стр. 2, няма неописан осигурителен стаж, като описът и декларацията са подписани от заявителката и от изготвилния описа и сверил данните в поделение 48960.

С Разпореждане № [ЕГН] от 21.06.2006 г. исканата пенсия за ИОЗ е отпусната, изчислена с индивидуален коефициент 1,047.

Впоследствие пенсията три пъти е изменяна по искане на лицето по реда на чл. 21 от НПОС, като с разпореждане от 20.01.2012 г. е постановен отказ за преизчисляване и за допълнително придобит осигурителен доход поради изчислен по-нисък индивидуален коефициент - 1,007.

С Молба № МП-20420/15.02.2013 г. С. Г. отново е поискала преизчисление на пенсията си като е представила описаните в молбата:

- Трудова книжка № 843, върната на лицето по силата на приложимите правни норми;
- образец УП- 2 № 143/12.09.1996 г., издаден от Държавна фирма „Транстехника СО Вагоностроене“;
- образец УП-2 № 34/30.01.2013 г.. издаден от [фирма].

Във връзка с представените нови доказателства, с Разпореждане № [ЕГН] от 13.06.2013 г. пенсията е преизчислена по индивидуален коефициент 1,636.

Впоследствие пенсията е преизчислявана през 2017 г. и през 2018 г. по искане на лицето, но само за допълнително придобит след пенсионирането му осигурителен стаж.

Със Заявление № 21106-21-2043/03.05.2019 г. С. С. Г. е поискала служебно ежегодно преизчисляване на пенсията си по реда на чл. 102, ал. 3 от КСО, като за втори път след 2013 г. искането е за преизчисляване не само за допълнително придобит след пенсионирането осигурителен стаж, но и за осигурителен доход.

След направена в тази връзка нова проверка и на зачетения осигурителен доход, е постановено Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г., с което е отменено разпореждането от 13.06.2013 г. за определяне на по-високия индивидуален коефициент - 1.636. Длъжностното лице по „ПО“ е установило, че към датата на издаване на обр. УП – 2 № 143/12.09.1996 г. осигурител с наименование ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ не е съществувал. Същият образец не е представян при първоначалното искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване от 2006 г. , въпреки че според датата на издаване същият е бил наличен. Посочил е още, че не е зачетен осигурителен стаж, въпреки, че представената при отпускането трудова книжка № 1650 е обхващала осигурителен

стаж от различни осигурители за периода от 21.08.1975 г. до 01.09.1998 г., т. е. в същата е следвало да е описан и осигурителния стаж за периода 01.08.1983 – 31.12.1985 г. Посочените обстоятелства са дали основателно съмнение относно достоверността на представените документи за осигурителен стаж и доход за периода 01.08.1983 – 31.12.1985 г., поради което е преценил, че същите не следва да се ползват за определяне размера на пенсията. Във връзка с установеното личната пенсия за ИОЗ на жалбоподателката е изменена и е преизчислена по реда на чл. 102, ал. 2 от КСО, считано от 01.06.2019 г.

След обжалване на разпореждането от 25.10.2019 г. е постановено процесното Решение № 2153-21-24/05.02.2020 г на Директора на ТП на НОИ С. - град.

Срещу разпореждането от 25.10.2019 г. е предявена жалба с вх.№ 1012-21-2223 от 06.12.2019 г., с която С. Г. оспорва разпореждането и прави искане за отмяната му, като счита, че неправилно са изключени посочените периоди от осигурителния му стаж, което е довело до намаляване на размера на получаваната пенсия.

По реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО е постановено обжалваното в настоящото производство решение № 2153-21-24/05.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата на Г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/13.06.2013 г. издадено от Длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Решаващият орган е приел, че са допуснати редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положения стаж от жалбоподателя в ДФ „С.“ /СО“Вагоностроене“ – ДФ „Транстехника“/ за периода от 01.08.1983 г. – 31.12.1985 г. Така мотивиран, решаващият орган е приел, че размерът на личната пенсия за осигурителен стаж и възраст, изменен с Разпореждане от 25.10.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е законосъобразен и правилен.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка и от жалбоподателя. С цел изясняване на спорните обстоятелства по делото е проведен и разпит на свидетел - С. С. Г., която е отговорила на поставените въпроси от ответника представени в молба от 28.09.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско

състояние и др. Според т.6 на чл.99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от Г. в ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ от 01.08.1983 г. – 31.12.1985 г. Това е така, видно от представеното по делото трудово досие на С. Г. от Военно формиране 48960, където липсва да е посочен стаж в ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ за периода 1983 – 1985 г. Съгласно сведение за трудов стаж непосредствено след стажа в КОТА Велико Т. от 14.09.1982 г. до 01.08.1983 г. е стажът в СМК С. от 25.02.1986 до 14.10.1986 г. В представената по делото автобиография също липсва да е посочен процесния стаж. От представения трудов договор от 22.10.1991 г., С. Г. има общ трудов стаж 10 години и 08 месеца, в който липсва този в ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“. От производствената характеристика от 16.02.2012 г., в т. 10 „Професионален маршрут“ отново се установява, че процесния стаж липсва. Във връзка с установеното единствения възможен извод е, че след като процесния период не е бил деклариран в нито един момент пред нито един работодател, както и липсата на последователни вписвания в последващата издадена трудова книжка, то той не е бил осъществен. Наличието на няколко трудови книжки, без всяка една да е продължение на предходната, разколебава официалната им доказателствена сила по чл. 347 от КТ. В този смисъл е Решение № 5701/30.04.2009 г. на ВАС по адм. дело № 171/2009 г.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че незаконосъобразно се разглеждали в административното производство трудовата книжка 843 от 01.08.1983 г. и образец УП-2 №143/12.09.1996 г. въпреки материалната им доказателствена сила на официални документи. Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл. 347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника. Видно от представените с молбата от 08.09.2020г. доказателства, Стопанското обединение „Вагоностроене“ е образувано по силата на т. 3 от Разпореждане № 5 на Бюрото Министерския съвет от януари 1987г. за образуване на асоциация „Транспортни,селскостопанска и строителна техника“ и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти, обнародвано в ДВ, бр. 11 от 10.02.1987г.От 01.01.1987г. Стопанското обединение „Вагоностроене“ прекратява дейността си във връзка с Решение № 50/1989г. на МС и обнародването от СГС на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г. на регистрацията под №27/25.04.1989г. на Държавни фирма „Транстехника“. Видно от т. 2 от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, образуваната фирма с държавно участие „С.“ е „правоприемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Транстехника“- С., образувана

с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989г.“ Съгласно цитираната заповед, ДФ „С.“ поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Транстехника“ по баланса ѝ към 31 май 1990г.“ Във връзка с цитираната заповед, е Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДФ „С.“ като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. От посоченото е видно, че: 1. от 16.01.1990 г. до 01.08.1990 г., както е вписано в ТК, осигурител СО „Вагоностроене“ не съществува — същият се създава през 1987г. и съществува до 26.05.1989 г.; 2. единна ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ въобще не е съществувала; 3. ДФ „С.“ не е правопреемник нито на СО „Вагоностроене“ нито на цялата ДФ „Транстехника“, а само на дъщерната ѝ фирма „С.“. В този смисъл издаденото от 12.09.1996 г. е с издател осигурител, който не е съществувал. Поради което настоящият състав приема, че правилно пенсионният орган е приел, че УП № 143/12.09.1996 г. и ТК № 843 също не се явява годно доказателствено средство относно стаж в ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че документите издадени от ЖПЗ и от ДФ „С.“, е с изтекла погасителната давност по чл. 115 от КСО с което „се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудови книжки и удостоверения УП-2“. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендиращия 10-годишен давностен срок. Посоченият в жалбата чл. 115 от КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт.

Не се споделят и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

В допълнение съдът следва да посочи, че в хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства от С. Г., които установяват нейното трудово правоотношение и пенсиониране, но по никакъв начин не опровергават фактите, удостоверени с писмени доказателства и не оборват изводите да административния орган, за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че безспорно С. Г. не е полагала труд в посочения период в ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“, а предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин дали лицето е полагало наистина труд в посоченото дружество и правилно административният орган е изменил пенсията за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя, като не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

Не се споделя и твърдението в жалбата, че неправилно жалбата срещу разпореждането от 25.10.2019 г. била недопустима в частта, с която е обжалвано изречението „Надвзетата пенсия да се събере от лицето с лихва съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО. Без всякакво съмнение е, че последното не е властническо волеизявление и не е част от разпоредителната част на акта. Това изречение на практика представлява мнение или предложение до длъжностното лице по чл. 114, ал. 3 КСО да издаде разпореждане по, ал. 1 за възстановяване на сумите, които са били изплатени за пенсията. В тази връзка следва да се посочи, че не съществува правна възможност разпореждане по чл. 99, ал. 1, т. 2, б. "г" от КСО, да бъде едновременно с това и разпореждане по чл. 114, ал. 1 КСО, защото се издават по различни административнопроизводствени правила, от различни длъжностни лица - по чл. 98, ал. 1 КСО и по чл. 114, ал. 3 КСО и подлежат на обжалване в различни срокове (чл. 117, ал. 2 КСО).

В този смисъл са Решение № 4950/09.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 14888/2012 г. и Решение № 11387 от 22.08.2013 г. на ВАС по адм. д. № 5238/2013, VI отделение, постановени по идентични казуси.

Задължението за възстановяване на коментираните суми би се породило от последващото разпореждане от Ръководителя на пенсионното осигуряване при ТП на НОИ, с което се разпорежда на основание чл. 114, ал. 1 КСО и във връзка с процесното разпореждане, жалбоподателката да възстанови недобросъвестно получената сума за лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ).

По оспорването по чл.193, ал.1 ГПК:

В съдебно заседание, проведено на 25.01.2021 г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, официални документи, представени от С. Г. хода на производството: удостоверение образец УП-2 № 143/12.09.1996 г., издаден от Държавна фирма „Транстехника СО Вагоностроене“.

В хода на откритото производство по оспорване истинността на документ по реда на чл.194 във вр.с чл.193 ГПК във вр.с чл.144 АПК, след като е събрал доказателства посредством, съдът е установил по безспорен и

категоричен начин, следното: Относно удостоверение образец УП-2 №143/12.09.1996 г. издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ за периода от 01.08.1983 – 31.12.1985 г., който удостоверява че жалбоподателят е работил на като „счетоводител“ в дружеството, настоящият състав установява следното:

Стопанско обединение „Вагоностроене“ е образувано съгласно т. 3 от Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерския съвет от януари 1987 г. за образуване на асоциация „Транспортна, селскостопанска и строителна техника“ и за образуване и преобразуване на стопански обединения, стопански комбинати и институти, обнародвано в ДВ, бр. 11 от 10.02.1987 г., от 01.01.1987 г. се образува Стопанско обединение „Вагоностроене“ като юридическо лице със седалище С. и предмет на дейност: организиране на научно-приложна, проектно-конструкторска, производствена, търговска, инженерингова и сервизна дейност в страната и чужбина в областта на нормалните и теснолинейки и нейните товарни и пътнически вагони, железопътните влекачи, багери и кранове, трамваите, резервните части за подвижния железопътен състав и основния ремонт на локомотиви и вагони в заводски условия. В приложението към т. 3 са посочени влизачите в СО заводи: Железопътен завод „Г. Д.“ - С., Вагонен завод „Червено знаме“ - Б., Вагонен завод „А. Ж.“ - Д. и Завод за трамваи - С.. Във връзка с Решение № 50/1989 г. на МС, СГС на основание чл. 11, ал. 2 от Указа за стопанската дейност е обнародвал в ДВ, бр. 40 от 26.05.1989 г., регистрацията под № 27/25.04.1989 г. на Държавна фирма „Транстехника“ и прекратяването на дейността на СО „Вагоностроене“.

С формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо от това дали е свидетелстващ или диспозитивен. Тази формална доказателствена сила може да бъде преодоляна, само като се докаже неавтентичността на документа. Доказателствената тежест се носи от страната, която оспорва истинността на документа, аргумент от презумпцията за истинност на подписания документ – чл.193, ал.3 ГПК. Именно в тази връзка са всички събрани и описани по-горе доказателства, които подкрепят изложеното до момента.

В този смисъл, Съдът споделя изводите на пенсионния орган по отношение на това, че осигурител ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ не е съществувал към датата на издаване на процесното УП. СО „Вагоностроене“ е създадено през 1987 г. и съществува до 26.05.1989 г., а ДФ „Транстехника“ е създадено през 1989 г. и съществува до 1990 г., т.е. в процесното УП, за които като наименование на предприятието е вписано това на прекратеното през 1989 г. СО „Вагоностроене“ се явяват нередовни и сочат неистинност на документа.

Въз основа изложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК се налага еднозначният извод, че удостоверение образец УП-2 № 143/12.09.1996 г. издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ е неистински документ и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото. Ето защо,

съдът намира, че оспорването на тези документи е доказано. Следователно основание чл. 194, ал.2 и 3 ГПК същите следва да бъдат изключени от доказателствата по делото, а препис от настоящото решение да бъде изпратен на Софийска градска прокуратура.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-24 от 05.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК. Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. Г. срещу Решение № 2153-21-24 от 05.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ.

„ПРИЗНАВА за доказано оспорването на истинността на удостоверение образец УП-2 №143/12.09.1996 г. издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ .

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от удостоверение удостоверение образец УП-2 №143/12.09.1996 г. издаден от ДФ „Транстехника СО Вагоностроене“ и от настоящото решение на Софийска градска прокуратура на основание чл. 194, ал.3 ГПК.”

ОСЪЖДА С. С. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано, с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ:

